

" Moje soukromí. Nekoukat, nešťourat! "

(úvaha)

Pod pojmem soukromí si představuji kus svého života, o kterém nikdo neví, snad jen pár vyvolených lidí, kterým mohu věřit a mohu se na ně spolehnout.

Ale samozřejmě mám i tajnosti, o kterých jsem nikomu neřekla, a možná, že ani nikdy neřeknu. Myslím si, že každý člověk má někoho druhého, komu se může svěřit.

Zdá se mi, že většina lidí soukromí jiných respektuje. Avšak jsou i tací, již se v soukromí druhých pořád šťourají. Takoví "šťouralové" jsou například dotěrní novináři, kteří strkají svůj nos do věcí, do nichž jim nic není. Tito novináři často pracují pro bulvární časopisy.

Jestliže mně někdo svěří své tajemství, nevykřikuji ho do světa, aby ho každý věděl. To by mi připadalo zbabělé a křivácké. Jako rána pod pás. Řekne-li mi někdo své tajemství, je to pro mne spíše čest, protože vím, že mi ten člověk věří. A naopak dosud jsem se nesečkala s člověkem, kterému jsem já svěřila něco soukromého, nějaké své tajemství, aby to on vyzradil někomu dalšímu.

Je plno lidí, co nemají své soukromí. Nejvíce postižené jsou tímto známé osobnosti. Těm se do soukromí neustále vtírají novináři, o nichž jsem se už zmínila.

Nikdo si nemůže být jistý, že jeho největší tajnosti jednou nevyplují na povrch. Nejspolehlivější je svěřovat se lidem, kterými jsme si opravdu jisti a kteří nás v žádném případě nezradí. Takovým lidem se říká nejlepší přátelé. A ty já naštěstí mám.